

OPINIÓ

MENORCA
Es Diari

FUNDADO EN 1941

**EDITORIAL
MENORCA,
S.A.**
Editor Josep Pons Fraga

Gerente Meri Pascual Comellas
Directora de negoci Reyes Rico Victori
Suscripcions Gloria Pretus Buils

Director
 Josep Bagur Torres
Subdirector
 Miquel Fèlix Riera
Redactor jefe
 Josep Lluís Mir Gomis

Seccions
 Local: Juan Carlos Ortego Elvira.
 Sucesos: Miguel J. Urbano Florit.
 Menorca.info: Jordi González
 y Francesc Febrer.

 Cultura: Rubén Pérez Atienza y Toni Seguí.
 Deportes: Lluís Orfila Portella y Joan Juanico
 Fedelich

Secretarios de Redacció: Vanessa Aracil Febrer
 (Maó), Julià Gomila Pons (Ciutadella)

EDITORIAL

Más presión fiscal: cómo se gasta lo recaudado y con qué eficacia

La liquidación del Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas (IRPF) aportará en Balears unos ingresos de 735 millones de euros, un 6,4 por cien más que el pasado año, según los cálculos de la Agencia Tributaria. Y las devoluciones se reducirán un 4,3 por cien hasta los 212 millones de euros. En definitiva, los con-

tribuyentes de Balears abonarán más a las arcas públicas a pesar de que el Govern introduzca algunas rebajas, la más importante la destinada a contrarrestar el incremento de los intereses hipotecarios. Los ingresos fiscales tanto del Estado como de las comunidades autónomas, y de manera especial en estas Islas, superan las previsiones. El incre-

mento de la actividad económica genera una liquidación tributaria muy beneficiosa para las instituciones públicas. En este contexto parece razonable que, como han realizado otras autonomías, el Govern tendría que haber aprobado medidas para rebajar la presión fiscal y compensar la elevada inflación. Las instituciones han de reflexionar sobre

el resultado de la gestión de los recursos que recibe de los ciudadanos. Porque la cuestión no es sólo cuánto se paga en impuestos sino en cómo se gasta lo recaudado. El IRPF español se ajusta al del resto de los países europeos, pero las prestaciones y los servicios públicos retroceden de manera alarmante. El gasto público ha de ser eficaz.

L'ECONOMIA DE MENORCA DAVANT LA NOVA TEMPORADA TURÍSTICA

SOM ALLÀ ON VOLÍEM?

**Guillem López
Casasnovas**

Catedràtic UPF

els carrers baixen plens. No s'entén com els viatges Imsero no es desestacionalitzen per a evitar avui competir per espais a avions i allotjaments, encarint els preus als no residents, els grans perjudicats de les accions promocionals turístiques. Una nova temporada que promet ser de rècord. L'expectativa de visitar l'Illa Reserva de biosfera, dels espais naturals encara bastant ben conservats, del poc a poc *slow motion* 'que això no és Eivissa', se imposa. Anar en cadena a la carretera general pot enervar a algun professional, però esdevé una mena de transport públic en cotxe privat, que pot retardar els trajectes un màxim de quinze minuts. Amb tranquil·litat ens preserva d'accidents i permet visualitzar el verd del camp, l'olor de les vaques i albirar algunes aus.

Estem allà on volíem estar? Diria a grans trets que sí. Ara toca però resoldre l'embús amb un mínim d'ordre. La puja de preus que vivim ha de ser per poder pagar millor als nostres treballadors; no per engrèixar excedents a reubicar cap altres indrets del país. Els costos dels *inputs* han pujat, però els preus estan desfermats, i no està clar que internalitzin, pensin amb majors rendes el major cost de la vida que imposen als ciutadans i treballadors illencs. L'habitatge és un gran hàndicap. No està clar que sigui una bona idea que pels temporers els hotels n'ofereixin succedanis de colònies, com en el passat de les revolucions industrials. El control ha de venir de la mà del fre de l'oferta paraturística il·legal, amb fortes sancions, i una política pública d'aval al lloguer per garantir

que el mercat no es trenqui. No es tracta de més oferta trinxant espais urbans, ni de més promoció pública, ni per suposat de control de lloguers. Les caravanes cada cop més visibles són ja avui un mal símptoma. Avui és molt difícil trobar treballadors professionals a l'ús. Tenim un cert abandonisme: la cultura del *pelotazo* del traspàs, en un moment que tot està potencialment en venda, és molt llaminera. Però en aquest bucle tard o d'hora hi

No porta enlloc la transacció reiterada, de temporada, de buscar qui en dona més avui per a l'expectativa de guany futur»

ha d'haver perdudors: quan la borbolla es desinfla, «tonto l'últim». En qualsevol cas, l'emprenedoria en tots els sectors requereix «indústria»: recurrència, amortització i reinversió, continuïtat en la mà d'obra, guarida com una inversió més en el capital humà del país. No porta enlloc la transacció reiterada, de temporada, de buscar qui en dona més avui per a l'expectativa de guany futur. La discontinuïtat en el treball de temporada tampoc

ajuda. Pel mateix contracte caldria cobrir una activitat a l'estiu i una altra diferent a l'hivern, que li doni però continuïtat. Certament necessiten immigració, hagués compta de la piràmide demogràfica que tenim. Però els hem de integrar correctament: en la cultura, la llengua, les tradicions. Han de venir, els qui vinguin, per quedar-se. Els clústers de segona generació han de desaparèixer a través de xarxes socials ampliades, emparellaments, bon veïnat. Molts nouvinguts mouen avui un parc de vehicles de segona mà que tard o d'hora seran incompatibles amb els nous vehicles i zones de baixa emissió. Se'ls ha d'ajudar en l'habitatge, a les escoles, a les bones pràctiques sanitàries, al transport públic..

❖ **ESTEM ON VOLÍEM ESTAR?** Els nous ajuntaments han de reblar la situació creada, incipient en la bona direcció. Res no està garantit. Un canvi erràtic de tendència en la gestió dels espais naturals podria portar al pitjor dels resultats, cap a una conjuntura desbordada que centrifugui els costos socials cap a l'administració pública, avui mal finançada, i centripeti els guanys que l'oferta restringida i la demanda inflada pugui generar.

Atents per tant a canvis polítics substancials per a la bona consolidació del camí iniciat. Vull entendre que el consens social del model que els menorquins ens hem atorgat és prou fort per tornar als disbarats. En tot cas, la gestió pública municipal i autonòmica requereix d'una major professionalització. La dificultat a fer bones llistes de candidats és de moment un mal símptoma. El valor de la capacitat dels qui l'integrin hauria de ser el reclam més important del vot ciutadà a les properes eleccions. El seu compromís social i la seva intel·ligència en la educació i en la formació del capital humà de l'Illa en les noves tecnologies en serien la millor garantia.

CHARLAS ESCRITAS

VOCACIÓ DE REPARTIDOR

Manuel Cañas

«**R**obertito tenía una vocación extraña: quería ser repartidor de leche, y era tan fuerte su deseo que todas las mañanas esperaba en una esquina ver salir a los repartidores...». Así encabezó C. J. Cela un cuento infantil quizá poco conocido: «Vocación de repartidor», imbuido de una tierna vocación, que en acepción natural sería la inclinación a una profesión por la que se siente disposición. Un estudioso de la estadística expresó que las preferencias en la edad temprana de darse las condiciones y el ventajoso impulso no suelen decepcionar.

Este considerar me arrima a las personas repartidoras de «Es Diari», quienes tal vez alternen: necesidad y vocación. En este supuesto, y el alma mensajera lo sabe, los suscriptores esperamos su venida, y la entrega del periódico, como quien espera que amanezca, que no es poco... o como agua de mayo, que es mucho o tanto como alcanzar algo satisfactorio.

El abonado tiene la certeza, y por eso debiera valorarlo más, que el repartidor debe levantarse a hora canónica, cantada durante la oscuridad de la madrugada, aunque llueva, haga frío o calor, para firme en su vehículo distribuir el racimo. Este abonado, insumiso a pantallas táctiles alternativas, no siempre entiende que la [puntual] laguna del repartidor con su fajo impreso pueda deberse a motivos justificados... El suscriptor se disculpa y desde esta columna quiere mostrarle su reconocimiento.